

IEDEREEN IS WEL FAN VAN IEMAND

Ik zie alleen jou.

Mijn maag maakt een salto wanneer hij zijn blik laat rusten op de plek waar ik sta, achter in de zaal.

Hij kan me met geen mogelijkheid zien; ik sta in het halfduister en de spots die het podium verlichten schijnen in zijn ogen.

Hij kan me niet zien. Echt niet.

Niemand ziet me – dat is het hele punt. Niemand ziet me, en ik heb kei- en keihard gewerkt om dat voor elkaar te krijgen. Ik wil niet in het middelpunt van de belangstelling staan; ik kan me niets ergers voorstellen dan dat. Ik voel me fijn in de schaduw, met mijn lijstjes en, ja, ook mijn klembord. Hier is het veiliger. Dus nee, hij kan me niet zien.

Toch voelt het absoluut alsof hij dat wel kan. Want hij kijkt me récht aan. Hij kijkt recht ín me.



APRIL

THUIS



BOMEN VAN EEN VERKEERDE GROOTTE

Soms heb je zo'n heel specifiek gevoel diep in je buik, dat ontstaat doordat je je realiseert dat omdat je die stomme bevestigingsmail vanaf je stomme telefoon hebt gestuurd terwijl je in die stomme bus zat en je dacht aan dat stomme geschiedenisessay dat je gisteren al had moeten inleveren, een kopelteken op de verkeerde plek hebt gezet... En dat er nu, in plaats van een doos vol opblaasbare palmbomen van drie meter hoog, drie dozen vol opblaasbare palmbomen van één meter hoog voor je deur staan. En nu zit je opgescheept met een stelletje palmbomen die niet eens indruk maken op peuters... laat staan op de zevenhonderd boeken-, film- en stripfanaten die er zo hoog bovenuit zullen torenen dat ze er letterlijk op neer kunnen kijken.

En dat palmboom gerelateerde gevoel...

Dat is geen goed gevoel.

Dat is absoluút geen goed gevoel.

Er is maar één persoon met wie ik nu wil praten, dus op de gang vis ik mijn telefoon uit mijn tas en bel ik haar op.

'Angelo!' Ze houdt de 'o' van mijn achternaam extra lang aan, zoals ze altijd doet wanneer ze opneemt. 'Hoe is-ie?'

'Help!'

'Wat heb je gedaan?'

Dit is door en door Sam. Nergens doekjes om winden.

‘Ik heb iets gedaan.’

‘Je hebt iets gedaan.’

Ik knik. Mijn beste vriendin kan dat niet zien – driehonderdtwintig kilometer verderop in Leeds, en aan de andere kant van de lijn – maar toch knik ik.

‘Lexi...’ Haar stem klinkt veel kalmer dan ik me voel. ‘Wat heb je gedaan?’

‘De palmbomen.’

‘Ga verder.’

‘Ik heb ze verkleind.’

‘Je hebt de palmbomen verkleind.’ Ik hoor Sam aan de andere kant van de lijn muisstil worden – alsof ze er zojuist achter is gekomen dat ze zich op een mijnenveld begeeft. ‘Je hebt ze verkleind... hóé?’

‘Omdat ik niet goed ben in grammatica?’ probeer ik, in de hoop dat dat de situatie op de een of andere manier minder erg maakt.

‘Die palmbomen. Dat zijn toch van die opblaasbare? Die je van je vader moest bestellen?’

‘Ja.’

‘De palmbomen die langs de kanten van het wandelpad naar de registratiebalie moeten staan?’

‘Ja.’

‘Over drie dagen.’

‘Ja.’

‘Shit.’

Nog zo’n typisch Sam-dingetje. Ze flapt er altijd uit wat ze denkt.

Maar eerlijk is eerlijk, dat was ook het eerste wat door mijn hoofd schoot.

Dat, en: pap gaat me vermoorden.

Ik schop tegen de dichtstbijzijnde doos. Ik haat die palmbomen. Echt waar. Ik haatte ze al vanaf het moment dat pap me vertelde dat hij voor de eerste fanconferentie van dit jaar een thema wilde in de registratieruimte. Een tropisch thema.

‘Palmbomen? Dat is nou niet bepaald... fantasyachtig, vind je wel?’ merkte ik op terwijl ik met mijn eetstokjes in het bakje noedels prikte dat op de tafel tussen ons in stond. ‘Dat spreekt onze gasten niet echt aan.’

Pap had een vaag handgebaar gemaakt. ‘Dat is nou precies het punt. Iedereen kan een stel plastic rotsen bij de receptie zetten en beweren dat het de maan of Mordor voorstelt... of wat dan ook.’

‘En met palmbomen zit dat anders, bedoel je?’

‘Lexi.’ Hij had met een frons zijn eetstokjes neergelegd op zijn bord. ‘Luis-ter. Vorig seizoen zeiden ze dat we goed waren. Dat heb ik gehoord. Góéd. Dat is niet goed genoeg! Dit jaar wil ik mensen horen zeggen dat we spectaculair zijn. Ik wil dat de mensen praten over de conferenties van Max Angelo met zo’n blik in hun ogen, weet je wel. Die speciale blik. Verbazing, verwondering. Dit jaar, en volgend jaar... élk jaar.’

‘Als jij een stel palmbomen bij de receptie neerzet, pap, dan zullen ze gegarandeerd over je praten met een speciale blik in hun ogen. Maar dat zal geen positieve blik zijn.’

‘We zullen zien.’

‘Stuur ze terug. Stuur ze gewoon terug, dan komt hij er nooit achter,’ stelt Sam voor.

‘Dat gaat niet! De bezorger is namelijk allang weg!’

‘Weg’ is eigenlijk te vriendelijk uitgedrukt. Hij dumpte de dozen op de stoep voor mijn huis, propte een pakbon in mijn hand en voor ik iets kon zeggen zat hij alweer in zijn bestelbusje, scheurde weg en liet me in een stofwolk achter.

Sam fluit op een valse toon en gaat dan over in een geneurie dat klinkt alsof ze nadenkt. Na een lange stilte zegt ze: ‘Oké dan. Er zit niets anders op dan schuld te bekennen, toch?’

‘Bedankt voor je hulp, Samira.’

‘Succes!’

Ik hang op voor ze nog meer behulpzame suggesties kan doen.

Ik kijk naar de dozen.

Ze staan er nog steeds.

Ik sluit mijn ogen, draai drie keer om mijn as en kijk nog een keer.

Ze staan er nog steeds.

Ze heeft gelijk.

Ik zal het aan mijn vader moeten opbiechten. En dat zal niet bepaald plezierig worden.

Terwijl ik de trap op loop naar paps werkruimte op zolder word ik door honderden foto's aangestaard – foto's die teruggaan tot de allereerste fanconferentie die pap organiseerde. Ik bedoel, nú staat hij bekend als 'Max, de baas van Angelo Events' – het beste evenementenbureau in de wijde omgeving – maar tóén bestonden zijn bijeenkomsten alleen nog maar uit hem en een paar vrienden die samenkwamen in een kroeg om over hun favoriete boeken te praten. Na een paar van zulke bijeenkomsten kwamen er steeds meer mensen bij, en binnen een paar jaar waren die kleine ontmoetinkjes uitgegroeid tot conferenties die een heel weekend duurden. Die hele geschiedenis kun je aan onze muren zien hangen: foto's van pap met schrijvers, kunstenaars, filmsterren... en ze kijken allemaal op me neer nu ik de trap op sjok naar paps kantoortje.

Het is zijn leven en hij is er trots op, en ik denk dat ik dat ook ben. Zijn bedrijf organiseert nu allerlei grote evenementen – bijvoorbeeld dat huwelijk tussen die twee sterren vorig jaar, dat plaatsvond in Venetië, weet je wel? Georganiseerd door paps bedrijf. En het jaar daarvoor – dat evenement in dat kasteel met al die slangen, dat de kranten haalde? Ook paps bedrijf. Maar die bruiloften en die evenementen, dat zijn niet de dingen die er voor hem echt toe doen.

Wat mijn vader het belangrijkste vindt, wat hij per se wil blijven organiseren en persoonlijk wil blijven runnen (met een beetje – of heel erg veel – hulp van ondergetekende)? Dat zijn toch wel de fanconferenties; de conferenties die elk jaar plaatsvinden tussen Pasen en Halloween.

De eerste van dit seizoen is al over drie dagen.

En het lijkt erop dat ik het nu al voor elkaar heb gekregen om deze dag te verprutsen.

De deur naar zijn kantoortje zit dicht, maar hij heeft kennelijk al gehoord dat ik eraan kwam lopen, want voor ik de kans krijg om aan te kloppen zwaait de deur al open.

‘Hoe was het op schoo... nee, sorry, op je 7vwo-programma?’ vraagt hij, terwijl hij een stap naar achteren doet zodat ik binnen kan komen. De vloer ligt bezaaid met papier. Het lijkt wel alsof zich hier een papiertsunami heeft afgespeeld. ‘Niets aanraken,’ zegt hij nog, en hij hinkelt terug naar zijn bureau. ‘Er zit een systeem in.’

‘Het was prima.’ Wat eerlijk gezegd niet geheel waar is, maar aangezien mijn laatste cijferlijst ergens onder een van zijn stapels papier ligt, en hij de brief over mijn gesprek met mijn studiebegeleider gisteren nog niet heeft geopend (omdat ik die beneden stiekem verstopt heb onder de broodtrommel), denk ik dat ik me nog geen zorgen hoeft te maken dat hij doorheeft dat ik mijn geschiedenisessay te laat heb ingeleverd.

‘Mooi. Luister, ik wil dat je... Wacht...’ Hij haalt zijn hand geagiteerd door zijn haar, zoals hij altijd doet wanneer hij zich iets probeert te herinneren. ‘Ik weet zeker dat ik het een minuut geleden nog zag liggen...’ Hij begint de stapels papierwerk te doorzoeken, speurend naar die ene specifieke uitdraai van de zoveelste klus voor mij...

Dit is mijn kans. Nu hij afgeleid is.

‘Pap?’

‘Mmm.’

‘Pap.’

‘Ja. Ja, dat ben ik.’

‘Over die palmbomen...’

‘O ja. Wacht.’ Hij is even stil, bukt en raapt een vel papier op, schudt zijn hoofd en legt het weer neer – op de verkeerde stapel, maar ik wil me er verder niet mee bemoeien.

‘De pakketbezorger heeft ze net afgeleverd, en...’

‘Kun jij Davey bellen om te vragen of hij ze op komt halen?’

‘Davey?’ Davey is paps persoonlijke assistent. Zijn échte PA, in zijn daadwerkelijke bedrijfskantoor. Hij is degene die voor pap werkt omdat het zijn baan is en hij ervoor betaald krijgt, niet iemand die het voorrecht heeft om de Angelo-genen met hem te delen, zoals ik dus. ‘Ik dacht...’

‘Nee. Je had gelijk. Laat die palmbomen maar zitten. Vreselijk idee. Wat haalde ik me in m’n hoofd? Davey regelt het wel.’ Hij springt over een andere

stapel papier om bij zijn bureau te komen en draait zijn laptop naar me om, wijzend naar een foto op het scherm. Daarop staat een hoofdingang van een groot conferentiegebouw in een regenbui. En in nette rijen naast het pad dat naar de deur leidt staan druipende... je raadt het al. ‘En daarnaast,’ zegt hij, ‘heeft Comic-Con dit vorige maand al gedaan.’

Goh.

‘Lexi?’

‘Ja.’

‘Wat is er?’

‘Niks hoor, niks.’ Ik kijk ingespannen naar mijn vingernagels. ‘Waarom vraag je dat?’

‘Gewoon, omdat... Dat klonk nogal als een lachje.’

‘Nee. Nee...’

Ik kan mezelf niet langer inhouden.

‘Wil je eh... een kopje thee?’ Ik doe een stap naar de deur. Pap is alweer bezig met zijn stapels papierwerk.

‘Thee? Ja. Een kopje thee zou...’ Hij is weer afgeleid en ik zou hier nog tot volgende week dinsdag kunnen blijven staan wachten, maar het zou geen verschil maken: hij is al vergeten dat ik er ben.

Ik blijf mijn lachen inhouden en trek de deur achter me dicht – en tegen de tijd dat ik halverwege de trap ben, gaat aan de andere kant van het land Sams telefoon al over...



APRIL



HEATHROW



AANKOMST

Hotels die speciaal voor conferenties zijn gebouwd zijn nou niet bepaald chic te noemen, en dit hotel is geen uitzondering op de regel. Ik bedoel, het ziet er allemaal prima uit: het heeft zo'n stijlvolle automatische draaideur, zoals je op vliegvelden ook wel ziet (zo eentje waarbij er altijd wel iemand onder de sensor blijft staan, waardoor de deur plotseling stopt en iedereen tegen elkaar botst) en buiten voor de ingang staan een paar betonnen plantenbakken met bloemen en kleine boompjes. Binnen zijn de tegelvloeren opgepoetst en ligt er tapijt met patronen, en ziet het er in feite uit als elk ander conferentiehotel waar ik ooit ben geweest.

Lang verhaal kort: dit soort hotels zijn mijn tweede thuis.

Pap rijdt de auto door tot vlak voor de deur en negeert alle VERBODEN TE PARKEREN-borden.

'Het is maar voor vijf minuten. Tien, op z'n hoogst,' sputtert hij tegen wanneer ik wijs naar het bord dat pal naast mijn portierraam staat. De kofferbak en achterbank staan vol met dozen papierwerk, bezoekerspasjes, folders, naamkaartjes, lijsten, lijsten en nog meer lijsten. Alles wat je nodig hebt om een conferentie te runnen. Nou ja, nu zeg ik 'alles'. Maar het grootste gedeelte van de benodigdheden heeft hij gisteren al gebracht met het busje, dat nu geparkeerd staat aan de achterkant van het gebouw. Zoals ik al zei: nauwelijks chic te noemen.

Het is vrijdagmiddag, twaalf uur, op de eerste conferentiedag. We hebben precies vijf uur voor de eerste gasten arriveren. Geen druk of zo.

Aan het vage *tik-tik-tik*-geluid dat klinkt vanaf de bestuurdersstoel kan ik horen dat pap zit te mailen. Hij kan een reusachtige conferentie bijna in zijn eentje plannen (bijna), maar is er nog steeds niet achter hoe je het geluid van de toetsen op je telefoon kunt uitschakelen.

Iemand bonkt op mijn raam, en ik schrik op. Het getik stopt terwijl mijn vader langs me heen kijkt en vervolgens een zucht slaakt.

Aan de andere kant van mijn raam staat een lang meisje van mijn leeftijd met een olijkleurige huid en felrood haar. Echt *fél*rood, als in: lippenstift-rood. Ze grijnst en zwaait als een gek naar me, en slingert haar haar van de ene naar de andere kant.

Sam.

‘Ga maar...’ zegt pap op vermoeide toon. Hij weet dat als ik niet uitstap, zij instapt. Of dat zal proberen, in elk geval.

Mijn hand ligt al op de greep van het portier. ‘Wil je niet dat ik help met de auto uitladen?’

‘Ik weet zeker dat Paul en Marie me wel kunnen helpen. Ga maar. Check maar direct in trouwens, maar zorg ervoor dat je over een kwartier in de lobby bent. We moeten nog heel veel doen.’

Ik knik en open het portier.

‘Jij!’ Sam slaat haar armen om me heen alsof ze van plan is alle lucht uit mijn lichaam te knijpen. Aan Sams omhelzingen moet je wennen – maar een waarschuwing vooraf, zodat je jezelf alvast schrap kunt zetten, zou ook fijn zijn. Het zal nu wel een paar maanden geleden zijn dat we elkaar in levenden lijve hebben gezien; Skype telt natuurlijk niet.

‘Jij!’ antwoord ik piepend met behulp van het laatste restje zuurstof in mijn longen.

‘Sorry...’ Ze laat me los en opeens kan ik weer ademen.

‘Wat heb je in godsnaam met je haar gedaan?’

‘Nieuwe pruik. Vind je hem leuk?’

‘Hij is erg... rood?’ Meer kan ik er niet van maken. Hij *is* tenslotte rood. Erg rood.